

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ :

Ο ΚΑΛΟΣ ΛΑΟΣ (ἀπόσπασμα)

Πλερώνω τὰ δοσίματα
σὸ Κράτος καὶ θὰ μνήσκω
καὶ τὰ στερνά μου τὰ ὄβολα
στῆς Ἐκκλησιᾶς τὸ δίσκο.
Ἐπιφάνειαν οἱ προγόνοι,
πάει ἀπὸ παιδὶ σ' ἀγγόνι.

Μπροστὰ ἀπὸ χρυσοπάλατα
περνᾷ ἡ καρδιά καὶ τρέμει.
Μέσα σουλιτᾶνος καὶ πασᾶς
μ' ἀρίφνητο χαρέμι,
λαλήματα, θυμάματα,
τῆς Χαλιμᾶς τὰ θάματα.

Τὸ μάτι μου δὲ δάκρυσε
κι ὁ νοῦς δὲ σχανταλίστη.
Εἶν' ὅλα τοῦτα πρόσκαιρα,
καθὼς τὸ λέγ' ἡ πίστη.
Ἐπὶ τῆ σιράτα πάω τὴν ἴσα
στὴ χαρὰ τὴν παραδείσα.

Χωρὶς τὴν ἀνισότητα
πὼς θάταν δικαιοσύνη,
χωρὶς τὸν ἅγιο πόλεμο
πὼς θάταν καλωσύνη!
Φρόνιμα καὶ ταχτικά
πάω μὲ κείνον πὸν νικᾷ.

Καὶ σὰ μοῦ παίρνει κάποτε
καλύβα καὶ χωράφι,
τὴν τσοῦλα τὴν ἀγοῦρμαστη,
τῆς μάννας τῆς χρυσάφι,
θὰν τὰ βρωῦ ψηλὰ ἕνα-ἕνα
καὶ τὴ Βαγγελιὸν παρθένα!

.....

Χαίντε, γυναῖκα, νύχτωσε!
Μάζωξε στὸ πανέρι
μπουκάλες καὶ ψωμότυρα.
Πιάσ' τὰ παιδιὰ ἀπ' τὸ χέρι,
κάνε δίπλα, μὴ σὲ πάρω,
θὰ τραβήξω διπλὸ σμπάρο.

Τὸ μάθημα, ποὺ δώσαμε
γιὰ πάντα θὰ φωτίζει.
Μελίσοι ὁ λαὸς καὶ θὰ χυμᾷ
σ' ὅποιον τὸν ξερεθίζει.
Μιά μονάχα ὑπάρχει ἀλήθεια:
Μαχμουρλίκι καὶ Συνήθεια!

Κ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΔΗΜΟΚΛΗΣ Ο ΚΑΛΟΣ

«... Ὡστε καὶ αὐτὸν τὸν Δημήτριον θαυμάζειν
ἐπὶ τοῖς γινομένοις καὶ λέγειν ὅτι ἐπ' αὐτοῦ
οὐδεὶς Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ ἀδρός τὴν
ψυχὴν».

(Ἀθηναίου Δειπνοσοφισταί, ζ'. 62).

Τὸν Δημοκλέα τὸν καλόν,
τῶν Ἀθηναίων ὁ δῆμος
συχνὰ στήν μνήμην ἔφερον
κι' ἀναρωτιέταν:

Τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ὦ! πῶς
τὸν ἔρωτα νὰ μὴ δεχθῆ,
παρὰ σκληρὸς πρὸς τὴ ζωὴ
τὸ θάνατο νὰ προτιμήσῃ;

Σὰν τὸν Ἀδείμαντο κι' αὐτὸς
χρυσὸν θὰ κέρδιζε πολύν,
καὶ μνήμην θ'ἄχε ἀγαθὴν,
κ' ἠρώων καὶ βωμόν.